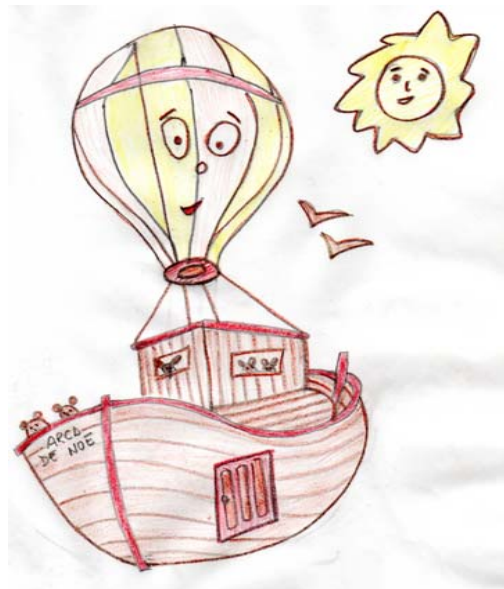

Outra vez, outra vez o terror!
 Un día e outro día,
 sen campás, sen protesta.
 Galicia ametrallada nas cunetas
 dos seus camiños.
 Chéganos outro berro.
 Señor, ¿qué fixemos?
 -Non fales en voz alta-
 ¿Hasta cándoo durará iste gran enterro?
 -Non chores que poden escoitarte.
 Hoxe non choran máis que os que aman a Galicia-
 iOs milleiros de horas, de séculos,
 que fixeron falla
 para faguer un home!
 Teñen que se encher aínda
 as cunetas
 con sangue de mestres o de obreiros.
 Lama, sangue e bágoas nos sulcos
 son semente.

..... LUIS PIMENTEL

Docemente chove.
 Enviso, arrodéame unha eterna noite.
 Xa non teréi palabras pra os meus versos.
 Desvelado, pola mañán cedo
 baixo por un camiño.
 Nos pazos onde se trama o crimen
 ondean bandeiras pingando anilina.
 Hai un aire de pombas mortas.
 Tremo outra vez de medo.
 Señor, isto é o home.
 Todas as portas están pechadas.
 Con ninguén podes trocar teu sorriso.
 Nos arrabás,
 bandeiras batidas i esfarrapadas.
 Deixa atrás a vila.
 Ti sabes que todos os días
 hai un home morto na cuneta,
 que ninguén coñece aínda.
 Unha muller sobre o cadáver do seu home
 chora.
 Chove.
 ¡Negra sombra, negra sombra!
 Eu ben sei que hai un misterio na nosa terra,
 máis alá da néboa,

BIBLIOTECA
 IES MENDIÑO

MANUEL MARÍA

Escoita, irmau, as miñas verbas:
 son sinxelas e impuras
 como as verbas feridas
 co coitelo dos beizos, cada día.

Vouche decir tan só que teño
 a miña mau tendida,
 aberta, núa e viva como o mar.

Que teño, irmau, maduro o corazón
 pra gardar nel as verbas túas.

A PROL DA PAZ
 30 DE XANEIRO DE 2015

*¿Que importa, irmau, que morra o día
 si a súa morte
 abre en nós a esperanza do mencer?*

*Non temas.
 Aínda o paxaro ten cancións
 i as estrelas se alcenden cada noite.*

Manuel María

BIBLIOTECA ESCOLAR
 IES MENDIÑO

Non quero
que os bicos se paguen
nin o sangue se venda
nin se merque a brisa
nin se alugue o alento.
Non quero
que o trigo se queime e o pan se escatime.

Non quero
que haxa frío nas casas,
que haxa medo nas rúas,
que haxa rabia nos ollos.

Non quero
que nos labios se agochen mentiras,
que nas arcas se pechen millóns,
que no cárcere se prenda os bos.

Non quero
que o labrego traballe sen auga
que o mariño navegue sen compás,
que na fábrica non haxa azucenas,
que na mina non vexan a aurora,
que na escola non ría o mestre.

Non quero
que as nais non teñan perfumes,
que as mozas non teñan amores,
que os pais non teñan tabaco,
que aos nenos lles poñan os Reis
camisetas de punto e cadernos.

Non quero
que a terra se parta en anacos,
que no mar se establezan dominios,
que no aire se axiten bandeiras
que nos traxes se poñan sinais.

Non quero
que o meu fillo desfile,
que os fillos de nai desfilen
con fusil e con morte no ombreiro;
que xamais se disparen fusís
que xamais se fabriquen fusís.

Non quero
que me manden Fulano e Mengano,
que me axexe o veciño de en fronte,
que me poñan carteis e selos
que decreten o que é poesía.

Non quero
amar en secreto,
chorar en secreto
cantar en secreto.

Non quero
que me tapen a boca
cando digo NON QUERO.

.Camiñan ao meu rente moitos homes.
Non os coñezo. Sonme estranos.
Pero tí, que te alcontras alá lonxe,
máis alá dos desertos e dos lagos,
máis alá das sabanas e das illas,
coma un irmáu che falo.

Si é túa a miña noite,
si choran os meus ollos o teu pranto,
si os nosos berros son igoales,
coma un irmáu che falo.

Anque as nosas palabras sean distintas,
e ti negro i eu branco,
si temos semellantes as feridas,
coma un irmáu che falo.

Por enriba de tódalas fronteiras,
por enriba de muros e valados,
si os nosos soños son igoales,
coma un irmáu che falo.

Común temos a patria,
común a loita, ambos.
A miña mau che dou,
coma un irmáu che falo.